

u výkonu úředních výkonů svých třetím osobám škodu způsobili, dá se ale řešiti jedině na základě předpisů práva veřejného. (R a n d a, Schadenersatzpflicht, 3. vyd. na str. 91.) Zde neplatí zásady práva soukromého, neboť rázu soukromoprávního jsou pouze ona práva majetková, jejichž vznik jest neodvislým od vztahu jednotlivce ku státu neb ku jiné veřejné korporaci neb neodvislým od vzájemného vztahu těchto (O t t, Rechtspflege und Verwaltung na str. 59).

Ve sporném případě jde tu tudíž o poměr čistě veřejnoprávní mezi státem jako celkem proti jednotlivým občanům a na takové případy nelze užiti pravidel práva soukromého. Náš případ týče se výkonu čistě výsostních práv jedině státu vyhrazených a pro ty platí zvláštní zákony a předpisy, různící se od ustanovení, jež jsou směrodatná pro »občanské právní věci« ve smyslu § 1. jur. nor.

Z těchto důvodů sluší prohlásiti, že pro rozhodování sporného nároku není pořad práva přípustným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. února 1919, čj. R-I. 63-19-1.

JUDr. Karel Hortlívý.

Při předmětech do šatny v uschování daných, ručí dráha při jich ztrátě pouze do výše 100 K za 1 kus (§ 39. dopr. ř.) ať jde o hrubou nedbalost nebo pouhé nedopatření.

Dopravní řád železniční z 11. listopadu 1909 č. 172 ř. z. ukládá podnikům železničním v § 39., aby na stanicích, kde se vypravují cestovní zavazadla, učiněna byla opatření umožňující cestujícím, aby svá zavazadla v přechodné uschování uložili a stanoví, že v takovém případě ručí dráha jako schovatel.

Dalších předpisů o takovém uschování řád neobsahuje. Zejména § 95. dopr. ř. není ustanovením všeobecným, které by platilo o náhradě kterékoliv škody, z jakéhokoliv důvodu, nýbrž týká se pouze škod vzešlých na předmětech k dopravě odevzdaných. To jest zřejmo jednak z výslovného ustanovení § 39. dopr. ř., že za předměty k uschování převzaté ručí dráha jako schovatel, nikoliv tedy jako povozník, jednak z toho, že na § 95. dopr. ř. poukazují pouze ona místa dopr. řádu, která jednají o ručení dráhy za škody týkající se předmětů k dopravě převzatých. (§§ 35., 37., 43., 52., 88., 89., 94. dopr. ř.) nikoliv dle § 39.

Dlužno tedy vykládati § 39. dopr. ř. tak, že výslovným označením ručení dráhy za věci k pouhému uschování převzaté jako ručení schovatelovo vylučuje užití předpisů dopr. řádu o ručení za předměty k dopravě převzaté také co do věcí převzatých k uschování.

V obč. zákoně, který upravuje smlouvou schovací, není zakázáno obmeziti ručení schovatelovo na nějaký nejvyšší obnos a není tato volnost smluvní vyloučena ani pro případ, že škoda povstala zlým úmyslem nebo hrubou nedbalostí schovatelovou.

Prováděcí nařízení III. k § 39. dopr. ř., že dráha nakražuje hodnotu předmětů v uschování převzatých pouze do výše 100 K za 1 kus, bylo řádně v tarifu vyhlášeno a vyhláška o tom byla umístěna též v šatně, kam žalobce balík sukna, o nějž jde, uložití dal. Nutno tedy za to míti, že uzavřel smlouvu schovací pod touto právě řečenou podmínkou, a poněvadž podmínka ta zní všeobecně, není možno rozlišovati, zdali příčinou ztráty byla hrubá nedbalost, nebo pouhé nedopatření.

Náhradu ujednanou žalobce obdržel. Jest tedy další nárok jeho bezdůvodným a bylo jej vůbec zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. července 1919 Rv I. 331-19.

R. z. s. R. Ullrich.

Oficianti, zařazení ve smyslu zákona ze dne 18. února 1919 č. 89. sb. z. a nař. jako veřejní úředníci do hodnotnostních tříd, musí právo na titul v řízení správním uplatňovati.

Ministerstvo vnitra, provádějíc zákon ze dne 18. února 1919 č. 89 sb. zák. a nař., z vlastního popudu, bez zakročení strany prohlásilo, že přiznává oficiantu A. charakter veřejného úředníka státu československého, zařazuje ho do XI. hodnotnostní třídy a započítává mu léta pomocnická a oficiantská do pense.

Proti tomu podal A. stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, žádaje za zrušení naříkaného rozhodnutí z důvodů, že mu nebyl také udělen titul XI. hodnotnostní třídy.

Nejvyšší správní soud odmítl tuto stížnost bez dalšího řízení a vyslovil:

Odvozoval-li stěžovatel ze zákona ještě právo na titul stanovený pro veřejné úředníky hodnotnostní třídy, do níž byl zařazen, náleželo mu, aby v řízení správním nárok ten k platnosti přiváděl